

LA MEVA MARE

És diumenge.

Fa vent i la pluja tan esperada torna a visitar-nos. Quina alegria!

Un clima que convida a recollir-se, a mirar per la finestra i donar gràcies per tot

el que ens envolta dintre i fora de la llar.

A casa meva és un diumenge especial perquè tenim convidats molt estimats

que compartiran amb nosaltres el dinar tan meravellós que la meva mare

prepararà amb l'amor que la fa una dona entrañable i única.

Ella pensa que farà i cuina amb les mans que són un instrument per demostrar

una vegada més el seu amor infinit.

Però el que més em fascina no és el seu pensament ni les seves mans.

La part que més em fa sentir-me estimada és el seu cor. La meva mare té un

cor tan gran i tan tendre, que fa que tots els que tenim el plaer de conèixer-la

ens beneficiem de la incondicionalitat del seu amor.

No sé si amb aquestes paraules, que surten del més profund de mi, pot quedar ben expressat el que sento per ella, però el que tinc clar, és que encara avui, em queda molt per aprendre de la seva manera de viure i gaudir de la vida.

La Fina, qué és com li agrada que li diguin, és un ser senzill i carinyós.

No té bona salut, però això no li ha mermat la possibilitat de entregar-nos en cada moment el millor d'ella d'una forma quasi bé imperceptible.

Ja sé que tot això és el que, probablement, s'espera d'una mare. Però vull subratllar que, tot i sense esperar res, sempre trobo en ella una consellera que al cap i a la fi m'acaronava amb la seva manera de ser.

El que més m'agrada d'ella és que encara que de vegades el dolor la mossega sense pietat, em mostra, amb un somriure, la seva humanitat i el seu amor de sempre.